

«ՄԵՐ ԿՅԱՆՔԸ և ծառայությունը» հանդիպման ձեռնարկի հղումներ

ՄԱՐՏԻ 7-13

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒԻ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ՍԱՍՈՒ-
ԵԼ 12-13

«Հանդգնությունը անարգանք է բերում»

w00 8/1, Էջ 13, պրբ. 17

Ամբարտավանությունը անարգանքի է
բերում

¹⁷ Առաջին հայացքից Սավուղի արարքը կարող է արդարացի թվալ: Չէ՞ որ Աստծո ժողովուրդը «նեղութեան մէջ» էր, «տագնապուած», և, անհուսալի կացության մէջ գործադրությունը դողում էր (Ա Թագաւորաց 13:6, 7): Իհարկե, հարկ եղած դեպքում նախաձեռնությունը վերցնելը ինքնին սիսալ չէ: Սակայն չմոռանանք, որ Եղովան կարդում է սրտերը և տեսնում անգամ մեր ամենածածուկ շարժադիթները (Ա Թագաւորաց 16:7): Ուստի, ըստ ամենայնի, նաև Սավուղի մէջ որոշ հատկություններ էր տեսել, որոնց մասին Աստվածաշնչում ուղղակիրեն արձանագրված չէ: Օրինակ, Եղովան կարող էր տեսած լինել, որ Սավուղի անհամբերությունը նրա հպարտությունից էր բխում: Գուցե Սավուղը ծայր աստիճան բարկացած էր, որ ինքը՝ Կրտայելի թագավորը, ստիպված է սպասել իր կարծիքով մի ծեր ու դանդաղկոտ մարգարեի: Ինչիցեւ, փաստն այն է, որ Սավուղի կարծիքով Սամուելի ուշացումը իրեն իրավունք էր տալիս ամեն բան իր ձեռքը վերցնել և արհամարել տրված կրնկութեան հրահանգները: Արդյունքն ի՞նչ եղավ: Սամուելը չողջունեց Սավուղի նախաձեռնությունը. ընդհակառակը, նախատեց նրան՝ ասելով. «Քո թագաւորութիւնը հաստատ չէ լինելու.... որովհետեւ դու չ'պահեցիր ինչ որ Տէրը քեզ պատուիրել էր» (Ա Թագաւորաց 13:13, 14): Այս դեպքում ևս

ամբարտավանությունը անարգանքի բերեց:

w07 6/15, Էջ 27, պրբ. 8

Եղովան գնահատում է քո հնագանդությունը

⁸ Այն, թե որքան կարևոր է հնագանդությունը, ցուց է տալիս Սավուղի թագավորի մասին Աստվածաշնչի արձանագրությունը: Երբ Սավուղը սկսեց թագավորել, նա մի համեստ ու խոնարի կառավարիչ էր և իր «աչքերին փոքր էր երեւում»: Ավելի ուշ, սակայն, հպարտությունն ու սիսալ մտածելակերպը սկսեցին տիրապետել նրա որոշումների վրա (Ա Թագաւորաց 10:21, 22; 15:17): Մի անգամ Սավուղը պետք է պատերազմի դուրս գար փղշտացիների դեմ: Սամուելը պատվիրել էր թագավորին սպասել իրեն, որպեսզի ինքը գար ու գոհեր մատուցեր Եղովային, նաև հետագա գործողությունների համար ուղղություն տար նրան: Սակայն Սամուելը նրա ակնկալածից ավելի ուշ եկավ, և մարդիկ սկսեցին ցրվել: Տեսնելով դա՝ Սավուղը «ինքը մատուցրեց ողջակէզը»: Այդ քանը դուր չեկավ Եղովային: Երբ վերջապես Սամուելը եկավ, թագավորը սկսեց արդարացնել իր անհնագանդ արարքը՝ պատճառաբանելով, որ քանի որ մարգարեն ուշացավ, ինքը «իրեն ստիպելով» ողջակէզ մատուցեց Եղովայի հաճությունը ստանալու համար: Սավուղը թագավորի համար այդ ողջակէզը մատուցելը ավելի կարևոր էր, քան Սամուելի պատվիրանին հնագանդվելը: Ուստի Սամուելն ասաց նրան. «Դու յիմարութիւն արիր, չ'պահեցիր քո Տէր Աստուծոյ պատուիրանքը, որ նա քեզ պատուիրել է»: Եղովային չհնագանդվելու հետևանքները ծանր էին. նա կորցրեց թագավորելու իրավունքը (Ա Թագաւորաց 10:8; 13:5-13):

Հոգևոր գանձեր

w11 7/15, էջ 13, պր. 15

Կիեսուե՞ս Եհովայի սիրառատ առաջնորդությանը

15 Եթե նրանք մտածում էին, թե որպես թագավոր՝ մարդն ավելի իրական է և հուսալի, քան Եհովան, ապա նրանք «ունայն» բաների հետևի էին գոտում: Նրանք հայտնվել էին բազում այլ պատրաստների հետևելու վտանգի մեջ, որոնց հեղինակը Սատանան է: Թագավորները հետությամբ կարող էին ժողովրդին դրուել կրապաշտության: Կուտքերի երկրպագողները մտածում են, թե շոշափելի առարկաները՝ փայտից կամ քարից պատրաստված աստվածները, ավելի իրական են, ավելի հուսալի, քան անտեսանելի Սատվածը՝ Եհովան, որը ստեղծել է ամեն բան: Սակայն կուտքերը, հնչած Պողոս առաքյալն է գրում, «ոչինչ են» (1 Կորնթ. 8:4): Նրանք չեն կարող տեսնել, լսել, խոսել կամ որևէ բան անել: Թեև դրանք տեսանելի են ու շոշափելի, բայց դրանց երկրպագելով՝ հետևած կլինեն ունայն՝ անիրական բաների, փուչ պատրաստների, որոնք միայն կործանման են տանում (Սաղ. 115:4-8):

ՄԱՐՏԻ 14-20

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ՍԱՄՈՒԵԼ 14-15

«Հնազանդությունը զոհից լավ է»

w07 6/15, էջ 26, պր. 4

Եհովան գնահատում է քո հնազանդությունը

4 Լինելով Արարիչը՝ Եհովան արդեն ունի այն ամենը, ինչը որ մենք նյութական տեսքով ունենք: Այդ դեպքում կա՞մ մի բան, որ մենք կարող ենք տալ նրան: Այդ, մենք կարող ենք նրան մի շատ թանկարժեք բան

տալ: Ի՞նչ է դա: Պատասխանը կարող ենք գտնել հետևյալ հորդորում. «Որդեակս, իմաստուն եղիր եւ սիրտս ուրախացրու, որ ես կարողանամ պատասխան տալ ինձ անարգողին» (Արակա 27:11): Մենք կարող ենք մեր հնազանդությունը տալ Աստծուն: Թեպես մեր հանգամանքները տարբեր են, և մենք տարբեր ծագում ունենք, սակայն հնազանդ լինելով՝ մեզանից յուրաքանչյուրը կարող է պատասխան տալ Բանսարկու Սատանայի այն չարամիտ պնդմանը, թե մարդիկ հավատարիմ չեն մնա Աստծուն, երբ փորձությունների մեջ հայտնվեն: Ինչպիսի՞ պատիվ է դա մեզ համար:

it-2, էջ 521, պր. 2

Հնազանդություն

Ոչինչ չի կարող փոխարինել հնազանդությանը: Առանց դրա հնարավոր չէ Աստծու հաճությունը ստանալ: Սամուելն ասաց Սավուղ թագավորին. «Մի՞թե ողջակեզներն ու զոհերը Եհովային ավելի են ուրախացնում, քան Եհովայի ձայնին հնազանդվելը [շամա բառի մի ձև]: Հնազանդությունը [բառացի՝ լսելը] զոհից լավ է, և ականջ դնելը՝ խոյերի ճարպից» (1Սմ 15:22): Զհնազանդվել Եհովային նշանակում է նրա խոսքը գետնով տալ, չվստահել ու չհավատալ նրան (1Սմ 15:23; համեմատիր Հո 6:16): Եթե մարդ պարզապես համաձայնվում է, սակայն չի անում այն, ինչ ակնկալվում է իրենից, նրա համաձայնությունը արժեք չունի: Գործերի բացակայությունը վկայում է հավատի ու հարգանքի պակասի մասին (Մթ 21:28-32): Նրանք, ովքեր լսում են և ընդունում Աստծու ասածները, բայց չեն վարվում դրանց համաձայն, սիալ դատողություններով իրենք իրենց խարում են և չեն օրինվում (Հկ 1:22-25): Աստծու Որդին հստակ ասաց, որ նույնիսկ եթե մարդը անում է այնպի-

սի գործեր, ինչպիսին Աստված է պահանջում, բայց սխալ մղումներով ու սխալ ձևով, կմերժվի և երբեք չի մտնի Աստծու թագավորություն (Մթ 7:15-23):

Հոգևոր գանձեր

it, «Կարեկցանք», պր. 5

Կարեկցանք

Աստծու կամքին հակառակ կարեկցանք դրսուրելը կարող է լուրջ հետևանքներ ունենալ, նույնիսկ եթե դա արվում է ճնշման ներքո: Սավուր թագավորի հետ պատահած դեպքը պարզ ցույց է տալիս դա: Եթե ժամանակը եկավ, որ Աստծու դատավճիռը իրագործվի ամառեկացիների դեմ, որոնք առաջին ազգն էին, որ հարձակվեցին իրայելացիների վրա, եթե նրանք դուրս եկան Եգիպտոսից, Սավուրին պատվեր տրվեց, որ կարեկցանք ցույց չտա նրանց հանդեպ: Սակայն իր հապատակների կողմից ճնշման ենթարկվելով՝ նա ամբողջությամբ չկատարեց Եհովայի պատվերը: Այդ պատճառով Աստված մերժեց Սավուրին՝ որպես թագավորի (1Մմ 15:2-24): Եթե անհատը խոր համոզվածություն ունենա, որ Եհովայի ճանապարհները ճիշտ են, և նրա հանդեպ իր նվիրվածությունը ամեն ինչից վեր դասի, մեղք չի գործի ու չի կորցնի Աստծու հավանությունը, ինչպես եղավ Սավուրի պարագայում:

ՄԱՐՏԻ 21-27

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՒՄՔԻՑ | 1 ՍԱՄՈՒԵԼ 16-17

«Պատերազմը Եհովայինն է»

ար 16.5, Էջ 11, պր. 2-3

«Պատերազմը Եհովայինն է»

Սավուրի վստահությունն ամրացնելու համար Դավիթը պատմեց, թե ինչպես է

կովել առյուծի ու արջի դեմ: Արդյոք նա պարծենո՞ւմ էր: Ամենսի՞ն: Դավիթը գիտեր՝ ում շնորհիվ է կարողացել հաղթել այդ գիշատիչներին: Նա ասաց. «Եհովան, որն ազատեց ինձ առյուծի և արջի ճանկերից, այս փղշտացու ձեռքից էլ կազատի»: Դա լսելով՝ Սավուրը տեղի տվեց և ասաց. «Գնա», և թող Եհովան քեզ հե'տ լինի» (1 Սամուել 17:37):

Հավանաբար, կցանկանայիր Դավիթի պես՝ ամուր հավատ ունենալ: Դավիթը կուրորեն չէր հավատում և անիրականանալի երազանքներ չէր փայփայում: Նրա հավատը հիմնված էր իր կյանքում տեղի ունեցած դեպքերի և այն ամենի վրա, ինչ նա գիտեր Եհովայի մասին: Նա գիտեր, որ Եհովան սիրառատ հոր պես պաշտպանում է իր ծառաներին և իր խոստումները երբեք չի դրժում: Եթե ուզում ենք, որ մեր հավատն էլ այդպես ամուր լինի, պետք է շարունակենք Աստվածաշնչից գիտելիքներ ձեռք բերել Աստծու մասին: Եվ եթե մեր կյանքում կիրառենք այն, ինչ սովորում ենք, հիանալի արդյունքներ կտեսնենք, ինչը նույնպես կամրացնի մեր հավատը (Եբրայեցիներ 11:1):

ար 16.5, Էջ 11-12

«Պատերազմը Եհովայինն է»

Դավիթը խրոխատ ձայնով ասաց Գողիաթին. «Դու ինձ վրա սրով, նիզակով ու տեգով ես գալիս, բայց ես քեզ վրա գալիս եմ Զորքերի Տեր Եհովայի անունով՝ Իսրայելի զորքերի Աստծու, որին դու ծաղրում ես»: Խիզախ պատանու այս պատասխանը ամուր հավատի դրսուրում էր, որը մինչ օրս հիացնում է մարդկանց: Դավիթը լավ գիտեր, որ մարդկային ուժն ու զենքերը մեծ դեր չեն խաղում այդ կովում: Գողիաթը անհարգալից վերաբերմունք էր դրսուրել Եհովա Աստծու

հանդեպ, ուստի Եհովան էր պատասխան տալու նրան: Դավիթը համոզվածությամբ ասաց. «Պատերազմը Եհովայինն է» (1 Սամուել 17:45–47):

Դավիթը տեսնում էր Գողիաթի վիթխարի չափերը և գենքերը, բայց այդ ամենը նրան չէր վախեցնում: Նա չուներ այն սիալ մտածելակերպը, որ ունեին Սավուղն ու նրա զինվորները. նա Գողիաթին համեմատում էր ոչ թե իր հետ, այլ Եհովայի: Ճիշտ է, Գողիաթը իր՝ գրեթե երեք մետր հասակով անհամեմատ բարձր էր մոտը բոլոր մարդկանցից, բայց Տիեզերից Գերիշխանի հետ համեմատած՝ նա, ինչպես ցանկացած մարդ, ընդամենը մի միջատ էր, այս դեպքում՝ միջատ, որին Եհովան շուտով ոչնչացնելու էր:

ար 16.5, Էջ 12, պրբ. 4 «Պատերազմը Եհովայինն է»

Ներկայումս Աստծու ծառաները բառացի պատերազմների չեն մասնակցում: Այդ ժամանակներն անցել են (Մատթեոս 26:52): Բայց այսօր նույնպես անհրաժեշտ է, որ Դավիթի պես՝ հավատ դրսորենք: Նրա նման՝ մենք պետք է վստահ լինենք, որ Եհովան իրական անձնավորություն է, և որ նա միակ Աստվածն է, ուն պետք է ծառայենք և ակնածանքով վերաբերվենք: Երբեմն գուցե մեծ ինսդիրների բախվենք ու մեզ անզոր զգանք դրանց առջև: Այդ ժամանակ պետք է իշենք, որ Եհովայի անսահման զորության համեմատ այդ ինսդիրները շատ փոքր են: Եթե մենք ծառայում ենք Եհովային՝ որպես մեր Աստծու, և Դավիթի պես՝ անսասան հավատ ունենք նրա հանդեպ, ապա ոչ մի դժվարություն, ոչ մի ինսդիր չի կարող վախեցնել մեզ, որովհետև չկա մի բան, որ հնարավոր չլինի հաղթահարել Եհովայի անսահման զորությամբ:

Հոգևոր գանձեր

it-2, Էջ 871-872 Սավուղ

Այս դեպքերից և Դավիթի հսկայելի ապագա թագավոր օծվելուց հետո, Եհովայի ոգին լցեց Սավուղին: Այդուհետ «Եհովայից մի չար ոգի սկսեց ահարեկել նրան»: Իր ոգին Սավուղի վրայից վերցնելով՝ Եհովան թույլ տվեց, որ մի չար ոգի իշնի նրա վրա: Այդ ոգին խաթարել էր Սավուղի խաղաղությունը և տակնուվրա արել նրա զգացմունքները, մտքերն ու երևակայությունը: Անհնազանդությունը ջրի երես հանեց Սավուղի մտքի ու սրտի չար հակումները, որոնցից Աստծու ոգին արդեն չէր պաշտպանում նրան, և որոնց դեմ այլս չէր օգնում պայքարել: Բայց քանի որ Եհովան թույլ տվեց, որ «չար ոգին» փոխարինի իր ոգուն և ահարեկի Սավուղին, կարելի է ասել, որ այդ չար ոգին Եհովայից էր, ուստի Սավուղի ծառաները այն անվանեցին «Աստծուց մի չար ոգի»: Իր ծառաներից մեկի խորհրդի համաձայն՝ Սավուղը կանչեց Դավիթին, որ նվագելով հանգստացնի իրեն, երբ «չար ոգին» կրկին գա իր վրա (1Սմ 16:14–23; 17:15):

ՄԱՐՏԻ 28-ԱՊՐԻԼԻ 3

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ՍԱՄՈՒԵԼ 18-19

«Խոնարի մնա, երբ հաջողության ես հասնում»

ար 04 4/1, Էջ 15, պրբ. 4

Ապավինիր Աստծո ոգուն, երբ քո կյանքում փոփոխություններ են լինում

4 Շուտով այս պատասխանի հովվի անունը հոչակելու էր ամբողջ Երկրով մեկ: Նրան կանչեցին ծառայելու թագավորին ու նվագելու նրա համար: Նա սպանեց Գողիա-

թին՝ մի ահարկու, հսկա ռազմիկի, որից վախենում էին նույնիսկ փորձառու խորայելացի գինվորները: Դավիթը նշանակվեց զրավար ու հաղթեց փղշտացիներին: Ժողովուրդը սիրեց նրան: Մարդիկ երգ ձնեցին Դավիթին: Ավելի վաղ Սավուլ թագավորի խորհրդականներից մեկը երիտասարդ Դավիթի մասին ասել էր, որ նա ոչ միայն «քնար ածել գիտէ», այլև «քաջ, զօրաւոր, պատերազմող, ճարտասան, եւ գեղեցիկ տեսքով մարդ է» (Աթագաւորաց 16:18; 17:23, 24, 45-51; 18:5-7):

w 18.01, Էջ 28, պրբ. 6-7

Տես Աստծուն ծառայողի ու չծառայողի տարբերությունը

«Ոմանց համար հպարտանալու պատճառ կարող է դառնալ իրենց գեղեցկությունը, ուժը, երաժշտական ընդունակությունները, ճանաչումը կամ բարձր դիրքը: Դավիթն ուներ այս ամենը, սակայն իր ողջ կյանքում խոնարի մնաց: Օրինակ՝ այն բանից հետո, եթե նա սպանեց Գողիաթին և Սավուլ թագավորից առաջարկ ստացավ ամուսնանալու նրա աղջկա հետ, ասաց. «Ո՞վ եմ ես, և ովքե՞ր են իմ ազգականները՝ իմ հրո տոհմը Խորայելում, որ ես թագավորի փեսան դառնամ» (1 Սամ. 18:18): Ի՞նչն օգնեց Դավիթին խոնարի մնալ: Նա գիտակցում էր, որ այդպիսի հատկություններ, ունակություններ և առանձնաշնորհումներ ուներ այն բանի շնորհիվ, որ Աստված խոնարիվել էր և իրեն ուշադրություն դարձրել (Սամ. 113:5-8): Դավիթը շատ լավ հասկանում էր, որ իր ունեցած բոլոր լավ բաները Եհովայից է ստացել (համեմատիր 1 Կորնթացիներ 4:7):

7 Այսօր Եհովայի ժողովուրդը ձգտում է Դավիթի պես խոնարի լինել: Մենք ակնածանքով ենք լցվում՝ իմանալով, որ Եհովան՝ տիեզերքի մեծագույն Անձնավորութ-

յունը, դրսնորում է այդ գրավիչ հատկությունը (Սամ. 18:35): Մենք սրտանց ընդունում ենք Աստծու ներշնչմամբ գրված հետևյալ խորհուրդը. «Հազեք իսր կարեկցանքը, բարությունը, խոնարհամտությունը, մեղմությունը և համբերատարությունը» (Կող. 3:12): Նաև գիտենք, որ սերը «չի պարծենում, չի հպարտանում» (1 Կորնթ. 13:4): Երբ մենք խոնարհություն ենք դրսնորում, հնարավոր է՝ դա մարդկանց ձգի դեպի Եհովան: Ինչպես որ ամուսինները կարող են առանց խոսքի շահվել իրենց կանանց վարքով, այնպես էլ հնարավոր է՝ ուրիշները մղվեն մտերմանալու Աստծու հետ՝ տեսնելով նրա ժողովորդի դրսնորած խոնարհությունը (1 Պետ. 3:1):

Հոգևոր գանձեր

it-2, Էջ 695-696

Մարգարե

Այն, որ մարգարեները նշանակվում էին Եհովայի ոգով, չէր նշանակում, որ նրանք անդադար Աստծու ներշնչմամբ էին խոսում: Աստծու ոգին ժամանակ առ ժամանակ էր իշնում նրանց վրա՝ հայտնելով այն լուրը, որ պետք է հոչակեին (Եզկ 11:4, 5; Մք 3:8): Դա իսր ազդեցություն էր ունենում նրանց վրա՝ մղելով խոսել (1Սմ 10:10; Եր 20:9; Ամս 3:8): Նրանք աչքի էին ընկնում ոչ միայն արտասովոր գործերով: Մարգարեների վարքագիշի ու խոտելաձևի մեջ գերբնական զգացմունքներ էին արտացոլվում: Սա մասամբ բացատրում է, թե ինչ է նշանակում այն, որ ոմանք «իրենց մարգարեների պես էին պահում» (1Սմ 10:6-11; 19:20-24; Եր 29:24-32; համեմատիր Գրծ 2:4, 12-17; 6:15; 7:55): Քանի որ մարգարեները ամբողջությամբ կենտրոնացած էին ծառայության վրա և եռանդորեն ու քաջաբար էին կատարում իրենց համձնարարությունը, երբեմն գուցե այնպես պահեին

իրենց, որ մյուսների մոտ տարօրինակ կամ հեթագար մարդու տպավորություն թողնեին: Հենց այդպիսի տպավորություն գորագուխների վրա թողեց այն մարգարեն, ով եկել էր Հեռւին օծելու: Սակայն երբ նրանք իմացան, որ նա մարգարե է, լրջուեն մոտեցան նրա հայտնած լուրին (2Թ 9:1-13; համեմատիր Գրծ 26:24, 25): Երբ Սավուղը Դավթին հետապնդելու ժամանակ ոգու ազդեցությամբ «իրեն մարգարե պես պահեց», իր Վրայից հանեց հանդերձները «և այդ ամբողջ օրն ու ամբողջ գիշերը մերկ վիճակում ընկած մնաց գետնին»: Այդ ընթացքում Դավթին հաջողվեց փախչել (1Մ 19:18-20:1): Սակայն այս օրինակից չպետք է եղանակացնենք, որ մարգարեները համախ էին մերկ քայլում: Աստվածաշնչում այդպիսի ընդամենը երեք դեպք կա: Մյուս երկու դեպքերում մարգարեն իր հոչակած մարգարեության վրա ուշադրություն հրավիրելու նպատակով մերկ քայլեց (Ես 20:2-4; Մք 1:8-11): Մենք հստակ չգիտենք, թե ինչու Սավուղը մերկ վիճակում գետնին ընկած մնաց, բայց հնարավոր է՝ դա ցուց էր տալիս, որ առանց թագավորական հանդերձների նա սովորական մարդ էր կամ որ անզոր էր Եհովայի թագավորական իշխանության դեմ (կամ էլ մեկ այլ անհայտ պատճառով):

ԱՊՐԻԼԻ 4-10

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ՍԱՍՈՒԵԼ 20-22

«Ինչպես լավ ընկեր լինել»

ա19.11, էջ 7, պր. 18

Մինչ վերջը մոտենում է, իսկական ընկերներ ձեռք բեր

¹⁸ Այսօր մեր եղբայրներն ու քույրերը տարատեսակ դժվարությունների են բախ-

վում: Օրինակ՝ շատերը գրկանքներ են կրում բնական աղետների կամ պատերազմների պատճառով: Նման դեպքերում մեզանից ոմանք գուցե կարողանան իրենց տանը հյուրընկալել այդ հավատակիցներին, ոմանք էլ գուցե հնարավորություն ունենան ֆինանսապես օգնելու նրանց: Բայց կա մի բան, ինչը բոլո՞րս կարող ենք անել՝ աղոթել Եհովային, որ նրանց զորավիգ լինի: Երբ տեսնում ենք, որ մեր եղբայրը կամ քույրը վիհատված է, հնարավոր է՝ չիմանանք, թե ինչպես սփոփենք կամ աջակցենք նրան: Սակայն բոլորս էլ շատ բան կարող ենք անել նման իրավիճակներում: Օրինակ՝ կարող ենք ժամանակ հատկացնել մեր այդ ընկերոջը, կարելեցանքով լսել, նրա համար Աստվածաշնչից կարդալ մեր սիրած միսիթարական խոսքերը (Ես. 50:4): Ամենակարևորն այն է, որ ընկերոջդ կողքին լինես, երբ նա քո կարիքն ունենա (կարդա Առակներ 17:17):

ա08 2/15, էջ 8, պր. 7

Քայլիր Եհովայի ճանապարհներով

⁷ Աստված ակնկալում է, որ մենք միմյանց համար վստահելի ընկերներ լինենք (Առակ. 17:17): Սավուղ թագավորի որդի Հովնաթանը ընկերացավ Դավթի հետ: Երբ Հովնաթանը լսեց, որ Դավթը սպանել է Գողիաթին, «Յովնաթանի սիրտը կապուցաւ Դաւիթի սրտի հետ. Եւ Յովնաթանը նորան իր անձի պէս սիրեց» (Ա Թագ. 18:1, 3): Նա նույնիսկ զգուշացրեց Դավթին, որ Սավուղը ուզում է սպանել նրան: Դավթը փախավ: Հետո Հովնաթանը հանդիպեց նրան և ուխտ կապեց նրա հետ: Հովնաթանը իր կյանքը վստանգեց՝ Սավուղի հետ խոսելով Դավթի մասին: Երկու ընկերները կրկին հանդիպեցին և վերահաստատեցին իրենց մտերմությունը (Ա Թագ. 20:24-41): Վերջին հանդիպման ժամանակ Հովնա-

թանը «նորա ձեռքը Աստուծով զօրացրեց» (Ա Թագ. 23:16–18):

w09 10/15, էջ 19, պր. 11

Մի' կորցրու ընկերներիդ

¹¹Հավատարիմ եղիր: «Ամեն ժամանակ սիրող է բարեկամը, եւ եղբայրը նեղ օրուան համար է ծնուած»,— գրեց Սողոմոնը (Առակ. 17:17): Այս խոսքերը գրելով՝ նա գուցե նկատի ուներ այն ընկերությունը, որ կար իր հրո՛ Դավթի և Հովնաթանի միջև (Ա Թագ. 18:1): Հովնաթանի հայր Սավուղ թագավորը ուզում էր, որ ի՛ր որդին ժառանգի գահը: Սակայն Հովնաթանը շատ լավ գիտեր, որ Եհովան Դավթին է ընտրել որպես թագավոր: Ի տարբերություն Սավուղի՝ նա չէր նախանձում Դավթին: Երբ իր ընկերը փառքի արժանացավ, Հովնաթանը չբարկացավ և ոչ էլ հավատաց այն բամբասանքներին, որ Սավուղը տարածել էր Դավթի մասին (Ա Թագ. 20:24–34): Հովնաթանի նմա՞ն ես: Երբ ընկերներդ առանձնաշնորհումներ են ստանում, ուրախանո՞ւմ ես: Իսկ երբ դժվարությունների են բախվում, սկսովի՞ւմ և աջակցո՞ւմ ես նրանց: Երբ բամբասանքներ են լսում ընկերոջ մասին, հավատո՞ւմ ես դրանց: Թե՞ Հովնաթանի նման հավատարմորեն պաշտպանում ես ընկերոջ:

Հոգևոր գանձեր

w05 3/15, էջ 24, պր. 4

Ուշագրավ մտքեր «Ա Թագաւորաց» գործից

21:12, 13. Եհովան մեզանից ակնկալում է, որ մենք գործի դնենք մեր մտային կարողություններն ու հմտությունները կյանքի ծանր իրավիճակները հաղթահարելու համար: Նա մեզ շնորհել է իր ներշնչյալ Խոսքը, որը մեզ տալիս է խորագիտություն, գիտելիքներ և «մտածելու ունակութ-

յուն» (ՆԱ) (Առակաց 1:4): Նաև, մենք կարող ենք օգնություն ստանալ նշանակված քրիստոնյա երեցներից:

ԱՊՐԻԼԻ 18–24

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ՍԱՄՈՒԵԼ 23–24

«Համբերատարորեն սպասիր Եհովային»

w04 4/1, էջ 16, պր. 8

Սպավինիր Աստծոն ոգուն, երբ քո կյանքում փոփոխություններ են լինում

⁸ Դավիթը չցանկացավ վնասել Սավուղին: Դրսորելով հավատ ու համբերություն՝ նա անտրտունջ հարցի լուծումը թողեց Եհովային: Երբ թագավորը դուրս եկավ քարայրից, Դավիթը կանչեց նրա ետևից ու ասաց. «Տէրը դատաստան անէ իմ ու քո մէջ, եւ Տէրը իմ վրեժը քեզանից առնէ. բայց իմ ձեռքը թեզ վերայ չի լինի!» (Ա Թագաւորաց 24:13): Թեև Դավիթը գիտեր, որ Սավուղն իր հանդեա ճիշտ չէր վարվում, այնուամենայնիվ նա վրեժինդիր չեղավ նրանից և ոչ էլ անարգալից կերպով խոսեց նրա հետ կամ նրա մասին: Դավիթին ուրիշ առիթներ էլ ներկայացան վրեժ լուծելու, սակայն նա խուսափեց դրանից. նա իր հույսը դրեց Եհովայի վրա (Ա Թագաւորաց 25:32–34; 26:10, 11):

w04 6/1, էջ 22–23

Արդյո՞ք հանգամանքներդ են իշխում քո կյանքի վրա

Երրորդ դասն այն է, որ մենք չանուք է դիմենք ոչ սուլբագրային միջոցների՝ մեր հանգամանքները փոխելու համար, այլ դրա փոխարեն՝ սպասեն Եհովային: Հակոբոս աշակերտը գրել է. «Համբերութիւնը թող կատարեալ գործ ունենայ. որ կատարեալ եւ ամբողջ լինիք, եւ ոչ մի բանի պակասութիւն չ'ունենաք» (Յակոբոս 1:4): Պետք է թույլ

տալ, որ համբերությունը «կատարեալ գործ ունենայ», այսինքն՝ թողնել, որ փորձությունը իր հունով գնա, և դրան արագորեն վերջ դնելու համար չդիմել հակասուրագրային միջոցների: Այդպիսով մեր հավատը կփորձվի, կզտվի, և կբացահայտվի, թե որքան զրոել է այն: Հովսեփին ու Դավիթը այսպիսի համբերություն են դրսորել: Նրանք չեն փորձում այնպիսի լուծում հնարել, որը կարող էր տհաճություն պատճառել Եհովային: Փոխարենը՝ նրանք ձգտում են իրենց իրավիճակում անել լավագույնը: Նրանք սպասեցին Եհովային և որքա՞ն օրինվեցին այդպիս վարվելու համար: Եհովան նրանց միջոցով ազատեց և առաջնորդեց իր ժողովորդին (Ծննդոց 41:39–41; 45:5; Բ Թագաւորաց 5:4, 5):

Գուցե մենք ել հայտնվենք որոշ իրավիճակներում և կանգնենք ոչ սուրբգրային լուծումներ փնտրելու գայթակղության առաջ: Օրինակ՝ վիատվա՞ծ ես, քանի որ դեռ չես գտել համապատասխան կողակից: Եթե այս, ապա խուսափիր ցանկացած գայթակղությունից, որը քեզ կմոի չինազանդվել Եհովայի՝ ‘միայն Տերով’ ամուսնանալու խորհրդին (Ա Կորնթացի 7:39): Ընտանիքում խնդիրնե՞ր ունես: Ուրեմն աշխարհի ոգու ազդեցությանը տրվելու փոխարեն, որը քաջալերում է բաժանումն ու ամուսնալութությունը՝ ձգտիր կողակցիդ հետ միասին հաղթահարել դժվարությունները (Մաղաքիա 2:16; Եփեսացի 5:21–33): Դժվարանո՞ւմ ես ընտանիքիդ հոգ տանել տնտեսական ծանր պայմանների պատճառով: Եհովային սպասել նշանակում է խուսափել դրամ ձեռք բերելու համար կասկածելի կամ անօրինական գործեր անելուց (Սաղմոն 37:25; Եբրայեցիս 13:18): Այն, մենք բոլորս էլ պետք է աշխատենք մեր հանգամանքներում անել լավագույնը և շանքեր գործադրենք՝ այդպիսով թույլ տալով Եհովային օրինել մեզ: Եկեք

այդպիս վարվենք ու վճուենք սպասել Եհովային ու տեսնել նրա տված լավագույն լուծումը (Միքիա 7:7):

Հոգևոր գանձեր

ա 17.11, Էջ 27, պր. 11

Թռղ ոչինչ չզրկի ձեզ մրցանակից

11 Եթե մեզ սեր ու բարություն զարգացնենք, դժվար թե սկսենք նախանձել ուրիշներին: Աստվածաշունչն ասում է. «Սերը համբերատար է ու բարի: Սերը նախանձու չե» (1 Կորնթ. 13:4): Մենք չաետք է թույլ տանք, որ նախանձը արմատներ գցի մեր սրտում, ուստի պետք է ձգտենք ամեն ինչին նայել Աստծու տեսանկյունից և մեր եղանակներին ու քույրերին համարենք նույն մարմնի անդամներ: Դա կօգնի, որ միաբան ու համերաշխ լինենք, ինչպես խորհուրդ է տալիս Սուլը Գիրքը. «Եթե մեկ անդամը փառավորվում է, մյուս բոլոր անդամներն ել են ուրախանում նրա հետ» (1 Կորնթ. 12:16–18, 26): Երբ ուրիշները օրինություններ ստանան, մենք ոչ թե կնախանձենք նրանց, այլ կուրախանանք: Նկատի առնենք Սավուր թագավորի որդու՝ Հովնաթանի օրինակը: Նա նախանձով չցցվեց, երբ Դավիթը գահաժառանգ նշանակվեց, այլ ընդհակառակը՝ քաջալերեց նրան (1 Սամ. 23:16–18): Կարո՞՞ն ես Հովնաթանի պես բարի ու սիրագորով լինել:

ԱՊՐԻԼԻ 25–ՄԱՅԻՍԻ 1

ԳԱՆՁԵՐ ԱՍՏՇՈՒ ԽՈՍՔԻՑ | 1 ՍԱՄՈՒԵԼ 25–26

«Հապճե՞ա ես գործում»

իա, Էջ 78, պր. 10–12

Դա խոհեմությամբ վարվեց

10 Խոկ ինչպե՞ս էին Դավթի ուազմիկները վարվում Նաբադի հովիվների հետ: Ինչ խոսք, նրանք կարող էին գողանալ նրանց

ոչխարները, բայց այդպես չէին անում: Ընդհակառակը՝ պաշտպանում էին Նաքաղի ծառաներին և ոչխարներին (**Կարդա'**)

1 Սամուել 25:15, 16: Սովորաբար հովհվները շատ դժվարություններ էին դիմագրավում ոչխարների հոտը հսկելու ժամանակ, քանի որ ամենուր գիշատիչ կենդանիներ կային: Բացի այդ, Խրայելի հարավային սահմանը մոտ էր, և այդ պատճառով մյուս կողմից ավազակախմբերը համախ էին հարձակվում:

11 Կարելի է պատկերացնել, թե որքան դժվար էր 600 տղամարդկանց սննդով ապահովել անապատում: Այդ պատճառով մի օր Դավիթը իր մարդկանցից տասը հոգու ուղարկեց Նաբաղի մոտ: Նա ճիշտ ժամանակ էր ընտրել Նաբաղից օգնություն խնդրելու համար, քանի որ ոչխարներին խուզելու ժամանակն էր, եթե, համաձայն սովորության, մարդիկ առատաձեռնություն էին դրսերում և խնջուցներ կազմակերպում: Բացի դրանից, Դավիթը, հաշվի առնելով Նաբաղի տարիքը, պատվիրել էր իր մարդկանց, որ նրա հետ բարեհամբույր լինեն ու հարգալից խոսքերով ասեն. «Խնդրում եմ, ինչ որ ձեռք գտնի, տուր քո ծառաներին ու քո որդի Դավիթին»: Ինչպես արձագանքեց Նաբաղը (1 Սամ. 25:5-8):

12 Նաբաղը կոպիտ ու անարգալից ձևով խոսեց: Նա «կշտամբանքներ տեղաց» նրանց վրա: Այդ ժաւում մարդը սկսեց բարձրածայն դժգոհել և ասել, որ չի կարող իր հացը, ջուրը և մորթած անասունի միսը տալ անծանոթ մարդկանց: Նույնիսկ ծաղրեց Դավիթին որպես անարժեք մի մարդու և համեմատեց նրան իր տիրոջից փախած ծառայի հետ: Սավույի պես՝ այս մարդը նույնպես ատելություն ցույց տվեց Դավիթի հանդեպ: Ո՞՛ Սավույը, ո՞՛ Էլ Նաբաղը չունեին Եհովայի տեսակետը: Եհովան

սիրում էր Դավիթին ու նրան համարում էր ոչ թե անհնազանդ ծառա, այլ Խրայելի ապագա թագավոր (1 Սամ. 25:10, 11, 14):

ia, Էջ 80, պրբ. 18

Նա խոհեմությամբ վարվեց

18 Արիգեան մեղքն իր վրա վերցրեց և ներողություն խնդրեց: Նա ընդունեց, որ իր ամուսինը անմիտ է: Այդպիսով Արիգեան հավանաբար ուզում էր ասել, որ Դավիթի արժանապատվությունից ցածր կլինի նման անհատին պատժել: Նա նաև ցույց տվեց, որ վատահում է նրան՝ որպես Աստծու ներկայացուցչի, որը մղում է նրա պատերազմները: Բացի այդ, Արիգեան գիտեր Դավիթի և նրա թագավորության վերաբերյալ Եհովայի խոստումների մասին, քանի որ ասաց. «Եհովան.... թեզ Խրայելի վրա առաջնորդ կրնի»: Եթե ավելին, հորդորեց քայլեր չձեռնարկել և արյունապարտ չդառնալ, ինչը հետագայում կարող էր «գայթակղության քար» լինել, այսինքն՝ նրա իիդնը կտանչեր (Կարդա' 1 Սամուել 25:24-31):

Հոգևոր գանձեր

ia, Էջ 80, պրբ. 16

Նա խոհեմությամբ վարվեց

16 Արդյո՞ք Արիգեան ուժահարեց իր ամուսնու գլխավորությունը: Ո՞՛: Նաբաղը Եհովայի օճյալի հանդեպ արհամարհական վերաբերմունք էր դրսերել, ինչի արդյունքում մահանալու էին անմեղ մարդիկ: Եթե Արիգեան անմիջապես գործի չանցներ, գուցե մերսակից դառնար: Այդ խոհեմ կինը առավել հնազանդվեց Աստծուն, քան իր ամուսնուն: